

Barcelona, 28 d'abril del 1946

SUMARI

- 1er. - Editorial
- 2on. - Reunió del C.D. d'E.R. a Catalunya
- 3er. - J.E.R.E.C.
- 4rt. - Comentari i notícies internacionals

Editorial

EN PRIETO S'HA TRET LA CARETA

Durant els set anys sinistres de dominació militarista, s'ha divulgat un tòpic, lamentable fins a la desesperació pel ciutadà normal, i motiu de satisfacció, secreta i pública, pel vampirisme imperant: "Els republicans, no s'entenen". Aquest tòpic, prenia com a base les divergències de criteri derivades de la constitució democràtica dels Partits.

Ara, una fracció del Partit socialista espanyol -els quatre escolans que canten les absoltes al cadàver de Prieto-, han manifestat llur repugnància a les gestions fetes pel senyor Giral, prop del Partit Comunista i dels Representants dels Governos autònoms de Catalunya i del País Basc, per tal d'ampliar el Govern de la República Espanyola. Heu's-ací el "quid" de la campanya de descrèdit que, des de l'exterior, s'ha realitzat contra el règim republicà: les males arts d'Indalecio Prieto, apuntalades pel seu talent sempre agut per a trobar frases i per la malícia de gat vell en la política de tipus borbònic. Si la reacció té, a la Península, un suport decidit en la llefiscosa figura de Franco, a l'exterior ha trobat l'element que, conscient o inconscientment, potser amb més eficiència que cap altre, podia sostenir el feixisme, escampant continuament la confusió entre els rengles democràtics: aquest és Indalecio Prieto.

I és que, Prieto, representa el prototipus d'aquell socialisme, estil "Juan José", fomentat per la pròpia burgesia per a que doni el pit i faci de para-xocs del capitalisme, no pas, precisament, contra el comunisme, sinó contra tota idea politico-social moderna.

No és pas d'avui que coneixem el socialista Prieto, l'onomic del nacionalisme base i sorvidor del capitalista Echevarrieta. Era propietari de "El Liberal" de Bilbao, si s'en pot dir propietari l'ésser el testafarro de la plataforma publicitària que pagava l'osmentat plutòcrata. Durant la seva actuació, ja s'ha vist la feina que ha fet: molta habilitat política i dialèctica, però si els obrers haguessin hagut de confiar-se d'ell, pobra classe treballadora!

Nosaltres, els catalans, ja el coneguérem a l'hora de votar l'Estatut de Catalunya. L'unitarisme més rabiós s'ha ajuntat, sempre, a la seva porfídia de polític insincere i audaç i prefereix la permanència de l'opressió totalitària a l'Estat espanyol, abans de veure's obligat a reconèixer la normalitat d'un Govern republicà, contra el qual s'esforça, davant del món, per a treure-li prestigi.

Prieto, a la fi, s'ha tret la careta. Aquest fet, tard o d'hora, havia d'arribar. Per damunt l'interès dels obrers i de les aspiracions dels pobles ibèrics, cova fèbries seculares i renèmies personals que dicten la seva conducta. A Catalunya ja el coneixiem.

Reunió del Consell Directiu d'E.R. a Catalunya

La reunió celebrada pel C.D. d'E.R. a Catalunya el proppassat dia 20, va ésser dedicada a l'estudi de la situació internacional, i derivacions que es desprenen del debat plantejat pel delegat de Polònia en la O.N.U.. Foren presentades diverses propostes, i previes amplies deliberacions es prengueren els acords següents :

1er.- Continuar l'estudi de les esmentades propostes en la propera reunió del C.D.

2on.- Adreçar lletres d'agraïment als governs de Polònia, Mèxic, U.R. S.S. i França per la vibrant defensa de la causa de la democràcia espanyola portada a cap pels seus delegats en les darreres reunions de la O.N.U.

Aixecant-se seguidament la reunió.

--*-*-*

J.E.R.E.C.

Set anys de l'oprobriós règim franco-falangista, i la desaparició de gran part de la joventut catalana caiguda en la lluita enfront del feixisme internacional, i en defensa de les llibertats dels pobles ibèrics, han plantejat als elements de les nostres JEREC grans problemes d'organització per tal de portar a bon terme la seva tasca d'orientació, missió específica de les nostres joventuts, prop de l'element jove de Catalunya.

Sortosament l'esforç de militants i dirigents ha cristallitzat en uns quadres de joventuts nombrosos i disciplinats, i en uns organismes de direcció que percebats de l'importància de l'immediata tasca a realitzar, van preparar en la clandestinitat els seus plans de treball, quins resultats no hi ha cap dubte han d'ésser altament beneficiosos per Catalunya. Aquests treballs i la seva disciplinada actuació dins dels rengles d'E.R. de C., asseguren al nostre Partit els mitjans necessaris pel millor desenvolupament de les seves directrius polítiques, a l'ensom que son excelent vehicle per a la futura incorporació als seus rengles de grans masses de joves catalans, que per ésser-ho no dubtem que formaran en les files dels elements democràtics i nacionalistes.

Es precís doncs continuar el camí emprat, Catalunya necessita de la seva joventut, i el nostre Partit exponent dels afans liberals, d'avangament social, i nacionals dels catalans, també demana el nostre esforç. Tots junts, Partit i la seva joventut, han de fer honor a la confiança que ens té la majoria del nostre poble, i amb plena identificació, el Partit en el camp de la política i les J.E.R.E.C. en el camp juvenil han d'aconseguir en el proper domà montar els fonaments indestructibles, els pilars bàsics on s'afiançaran per sempre les llibertats polítiques i socials de Catalunya.

--*-*-*

COMENTARI INTERNACIONAL

Anglaterra, la negra política. Ha estat ella, precisament, la que ha aixecat la veu en el Consell de Seguretat, per a evitar de prendre mesures en contra de Franco. Diu que no s'ha d'intervenir en els problemes interns de cap país; que la permanència de Franco en el Poder no és una amenaça per a la Pau; i que ha d'ésser el poble espanyol el que s'ha d'alliberar del jou del feixisme. Sir Alexander Cadogan, pot estar satisfet: la promesa falangista ha acollit el seu discurs amb el mateix entusiasme oficial que rebien els parlaments dels líders alemanys. Anglaterra, els seus homes i la seva política internacional, han reemplaçat a la Gran Alemanya, els seus dirigents i la seva política, en les simpaties de "los edictos el Glorioso Movimiento". Els mateixos directores de periòdics i propagandistes de tota mena, a sou de Franco, que es burleyen de la "democràcia decadente"; els autors de

los campanyes "pro-reevanquista de Gibraltar", "pro-nueva Europa hitleriana", "pro-División Azul", "de las retiradas alemanas", "de las nuevas armas alemanas"; els rebenta-aperolls de ràdio dels homes liberals, que escoltaven la B.B.C.; els apollissadors dels que anàvem a recollir els Butlletins informatius de l'Ambaixada anglesa; tots ells: feixistes descarats, han esdevingut els fervents admiradors d'Anglaterra, es desfan en aplaudiments a favor de Sir Alexander Cadogan, i tenen els ulls xops de llàgrimes de satisfacció i agrament envers el Regne Unit Britànic.

Quina vergonya! I nosaltres que desafiàvem els perills, dintre i fora dels camps de concentració i presons, per a ajudar els anglesos i altres aliats, en la seva lluita que promovia la llibertat dels pobles, la desaparició de tot vestigi de feixisme i intolerància...! Pobres antifeixistes espanyols, enganyats i abandonats! Sir Alexander Cadogan, Imperi Anglès, ja podeu estar contents: els feixistes us aplaudeixen!

Però no és això el més greu. No. Que un conservador o un ciutadà anglès, en general, en defensa del seu Imperi, monyesproi els demòcrates espanyols, i ens sacrifiqui, passi; però que s'ompi com a propaganda electoral "votar a Churchill es votar a Franco", i que el Partit Laborista un cop en el Poder ens rebutgi sense més preàmbul, això ni és digne, ni és honrat, ni és polític, ni pot passar.

I ara rebutem els seus arguments: que no s'ha d'intervenir en els problemes interns de cap país? Cert. Quan aquests països tenen un Govern votat pel poble o una Dictadura consentida pel poble llur. Però no quan un grup militar faciós es subleva i unes Potències feixistes internacionals fan la guerra civil al seu costat, i el poble es defensa tres anys, amb les armes a la mà, i només s'entrega quan entre el "Comité de No-Intervención" i la Conferència de Munich es legalitza l'expansió feixista. Quan un cop apoderats del Govern, empresonen, assassinen, condemnen a la misèria o a l'exili als liberals que resten i imposen un Règim de policia i terror que fa oblidar l'alemany, llavors la intervenció es obligatoria, és una qüestió d'honor. Però no: és més comode fer i desfer a Grècia i recolzar la reacció a tota Europa. No ho saben prou que el feixisme és una amenaça per a la pau, estigui allà on estigui entronitzat? Altrament, el poble espanyol no pot alliberar-se del jou feixista, si no se li facilita, almenys, la mateixa ajuda que Hitler i Mussolini van donar a Franco.

Tot això ho saben els senyors del Partit Laborista anglès, abans d'aconseguir el Poder. Es ara que ho han oblidat.

---#---#---#---#---#---#---#---#---#---

NOTÍCIES INTERNACIONALS

New York 24.- El Consell de Seguretat s'ha reunit en sessió secreta, per a arribar a un acord, entre els delegats, envers el problema espanyol. Es discuteix la proposta australiana, i es determinen les funcions del Comité que s'ha de formar: si ha d'escoltar testimonis espanyols, si aquests han d'ésser franquistes o bé dels exiliats; lloc on ha de radicar el Comité; atribucions en les mesures a proposar, etc..

París.- El President Irla, ha rebut ~~la~~ a la Delegació del Consell Directiu d'E.R. de C. a l'interior, formada pel President i el Delegat de P. i O.. Han parlat extensament dels problemes de la resistència a Catalunya.

Londres.- Anglaterra manifesta que l'acord monetari signat amb Portugal, no pot fer-lo amb l'actual Règim de Franco, per entendre que no ofereix seguretats polítiques ni econòmiques.

París.- "Radio París" dona la notícia, rebuda d'un corresponent, que l'Ambaixador Anglès, Sir. V. Mallet, s'ha entrevistat amb Martín Artajo i li ha dit que faci present a Franco la necessitat immediata de presentar la dimissió. S'ha demanat, també, al President portugués, que aconselli a Franco de retirar-se del Poder.

París.- Les emissores de ràdio d'aquesta capital informen de la detenció del Comité Regional de la C.N.T. a Andalucia i 500 republicans més, enquadrats en el Moviment de Resistència.

##-##